

nud, et kellade kōied ārrakattend ol-
 nud; kui ta mahhatunud, siis on ta
 nāinud, et kaks meest rami peāl ūhhe
 furno metsa winud mahhamatta, et ei
 olnud ennarn maad ei kirriko-aedas eg-
 ga seāl tagga. Pārrast sedda on ted-
 da kāstud rahvale sedda kuulada ja
 neid maeritseda, et nemmad piddand
 pattust pōorma, et se aeg liggi joudnud.
 Kui ta ūllesārkanud, siis on ta need sam-
 mad sannad kuulnud: touse ūlles, ja
 pōorge pattust, aeg on liggi joud-
 nud, ei polle mitte paljo aega ennarn.

Kui ta omma sāngi peāl ūllestousnud,
 siis on ta naene temma kāest kāsfinud,
 kas ta piddi haige ollema, siis wastand
 temma: ei ma polle haige, süski on te
 tunnud ni suur nõdrust ommas süd-
 dames, otsekui olleks ta warsi piddand
 surrema; siis on ta põlweli mahha heit-
 nud seina naale, ja südvānēst pallu-
 nud, et Jummal wottaks temmale weel
 ūhhe tunnikesse ehk pāwa aega anda,
 et ta weel ōiete saaks pattust pōorda.
 Pārrast sedda on ta ūllestousnud, ja
 on liggi kaks tundi aega rahwast kalliste
 fanaden